

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1905-1907 : L
84:1 - 120**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

Fredag

Käraste,

I går hade jag några saker så att jag inte kunde arbeta och låg under feber och feberade på många sätt. Jag kom då på den tanken att jag skulle göra dig ett förslag, som jag nu framställer kortare för fick ditt bref kort i går med den ändringssförslaget.

Ja hvad jag kunde i går var detta att jag så jag kunde efter på mitt ^{hjärtans} ~~lynes~~ ^{hjärtans} förhållande att jag lifade mig i ett förtviflans humör och att jag verkligen icke är uthärdlig för människor att vara tillsammans med förrän jag har fått den här bokken ur världen. Jag lägg och räknade efter hur mycket som jag har kvar och jag blef icke gladare. Jag har nu en tid arbetat under starkt tryck och brådskan, men det är icke bra för resultatet af arbetet. Alltså jag kom till det resultatet att jag behöfde bara vara för mig själv, och att du icke i sommar får ha några förväntningar på mig. Jag kan inte bestämma några dagar och dagar, när jag kan komma. Jag kan icke säga att jag vill vara här eller där. Jag tror icke, att jag kommer att hålla några sådana där löften och jag vill därför inga ge. Detta är emellertid icke så farligt som det ser ut för så snart bokken är tillräckligt färdig, så vill jag be om att få komma till dig, så att du går igenom den och då skall jag också gå igenom den icke sant? Och det där kommer ju att vara en rätt god tid, men hvad jag nu villi ha sagt var detta att du skulle ursåla i rätta din sommar så, som om jag icke funnes här. Och jag får ha lof att komma, då det passar sig för mig i Juli, Augusti eller September. Min hjärna är icke den nu, men det återstår mycket att hitta på och den vill ha sin tid. Det är icke något tvifvel om att jag är på rätt väg. ~~Det~~ det är ingen olycka alls på färde. Jag säger nu, nästan för mycket, naturligt väder ha vi så att jag kan gå ut och få mig luft. Allt är bra, men jag ser att jag icke kan ge några löften för sommaren. Jag har för mycket arbete kvar för att komma

lopera något.

Men nu ä andra sidan, då jag har skrifvit en så tråkig
sida, så tänkte jag därför skrifa en något roligare. Du
har ju varit mycket snäll och tålig och du får nog vara det
alltjämt därför att det helt enkelt hvarken hjälper att gråta eller
gråta eller locka, för jag är alldeles inte meder mitt eget Rum-
mande delena tid och därför tänkte jag att vi, sedan böckerna
blifva färdiga och sedan vi ha något öfver den nästa stunden
af bref och recensioner (jag får kanske tidningspolitiskt mest
någ, men jag måste vara på). Kunde ju gå oss af ut på
en riklig resa. Januari eller Februari 1907 tycker jag, att vi
kunde gå oss af antingen till Biskra eller till Egypten ända
medåt Kartum eller på ångbåt utför Röda hafvet medåt
Indien till. Ja något lustigt och viligt med ett ord. Nästa vår
kunna vi ändå ingenting göra, då ha vi pengar och då
är jag åter en snäll och bekunglig människor att ha till sä-
skaps, hvilket jag inte är nu en dagarna. Säg nu om inte
detta är ett gott förslag. Hvad som är betänkligt för dig är ju
om die manna blir för dålig i så fullt Rumska, att vi ska
bara fara till Paris eller Berlin en tid och lefa på att
skaffa oss bildning. Klar som helst, min Tös, jag vill att du
skall ha något roligt att tänka på af det, som du sätter mest
värde på, en sorglös och glad tid för oss båda, hvar jag har red-
ligt slutat mitt arbete.

Detta brefkort i går vill jag bara ligga med ett par ord och
det är att jag gärna skulle följa dig och bestämdt skulle lofa
att göra det om jag vore färdig. Men jag vet inte detta och
kan därför ingenting lofa. Behöfver du verkligen resa så
hög die manna bjuda Ebba så får du bättre resällskap till
Schweitz. ^{än jag.} Jag blir så rasande i beröfvet och af att gå i backar
med mitt enda ben, så att det vore bättre med henne. Du är inte
heller rikligt bra i högländar. Låt oss hellre spara pengar till
min stora resa, som vi kunna göra i sorglöshet och frihet
nu ligger dock förväntans tryck öfver oss.

Din Selma -